Schubert András

Gyógymese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg király. Tudni kell róla, hogy nem mindig volt öreg, és nem mindig volt király. Olyannyira nem, hogy amikor még nem volt öreg, hanem egészen kisfiú volt, akkor azt sem tudta, hogy királyok egyáltalán vannak a világon. Kantáros nadrágban szaladgált az iskolaudvaron a többi gyerekkel.

Különösebben jó tanuló sem volt. Nem, mintha nem lett volna elég okos hozzá, de nem szeretett volna senkit sem megszégyeníteni azzal, hogy sokkal okosabbnak látszik nála. De mivel okosabb volt náluk, mindenkinek tudott segíteni, ha szükségük volt rá. Nem csoda, hogy mindenki nagyon szerette. Ez jól esett neki, de ezzel sem kérkedett soha. Valójában még a szülei, akik mindenkinél jobban szerették, sem tudták igazán, hogy mennyire szereti mindenki a fiukat.

A kisfiúból nagyfiú lett, a nagyfiúból fiatalember. Bármilyen meglepő, fiatalemberként is megőrizte jó természetét, és a fiatalembert is mindenki szerette, aki csak ismerte. És sokan ismerték.

Történt egyszer, hogy az ország királya elfáradt, és lemondott a trónjáról. Igen ám, de a fiai közül, akikből volt egynéhány, egyik sem akart király lenni. Az egyik professzor volt egy egyetemen, a másik búvároktató a Hawaii-szigeteken, a harmadik remete a Himaláján, és a többi is mind jól érezte magát ott, ahol volt.

Összeültek hát a bölcsek, hogy eldöntsék, hogy ki legyen az új király. Hosszú tanakodás után úgy határoztak, hogy az ország legokosabb emberét fogják királlyá koronázni. Végigbogarászták a szent könyveket, hogy kinek van a legtöbb tudományos publikációja, idézettsége, érdemérme, díszdoktori címe, ésatöbbi, ésatöbbi. Nagy nehezen sikerült megtalálni a legalkalmasabb jelöltet, aki – csodák csodája – el is vállalta a királyságot.

Sok köszönet azonban nem volt benne. Minden döntése után akadt több tucat másik okos, aki a döntést ízekre szedte, megcáfolta, meghazudtolta. Ha meg nem, akkor meg csak legyintettek: Na, ehhez kár volt ennyit okosodni, okoskodni, ezt bárki kitalálta volna! Végül annyi ellenfele, irigye, ócsárlója lett, hogy ő sem bírta tovább és ő is lemondott.

Most még tovább tanakodtak a bölcsek, és úgy döntöttek, hogy akkor az legyen a király, aki a legszebb. Egy nagy országos szépségversenyt rendeztek, amelynek a győztesét nemcsak szépségkirálynővé, hanem az ország királynőjévé is koronázták.

Lett is belőle nagy haddelhadd. A választást majdnem mindenki igazságtalannak tartotta. A szülők a gyerekeiket, a férjek a feleségeiket, a feleségek a férjeiket mind szebbnek tartották a megválasztott győztesnél. Hetekig, hónapokig tartott a zúgolódás, amíg csak a királynő be nem adta a lemondását.

Hosszú lenne felsorolni is a bölcsek próbálkozásait, hogy kit válasszanak királynak. A legerősebbet? A leghangosabbat? A legcsendesebbet? Szinte napok alatt lemondott mind, annyian fordultak ellenük.

A bölcseknek ekkor eszébe jutott a legelső jelölt, a legokosabb, és megkérték, hogy ha már belőle nem is lett jó király, talán tanácsot tud adni, hogy ki lenne a legalkalmasabb jelölt. Nagyon egyszerű – válaszolta a legokosabb – azt kell választani, akit a legtöbben szeretnek.

Ez nagyon ésszerűen hangzott, de vajon hogy lehet ezt megtalálni. Próbálkoztak közvélemény-kutatással, nemzeti konzultációval, facebook ismerősök és lájkok, twitter és instagram követők számolgatásával, de egyik sem bizonyult kellően megbízhatónak.

Az egyik bölcsnek ekkor eszébe jutott, hogy az egyik fia mesélt egyszer egy osztálytársáról, akit mindenki szeretett. Innen már nem volt nehéz megtalálni a fiatalembert. Kiderült, hogy tényleg sokkal-sokkal többen szeretik, mint bárki mást, akit eddig bármilyen módszerrel előtaláltak. Nem is teketóriáztak sokat, enyhe tiltakozását legyőzve azon nyomban királlyá koronázták.

A legokosabbnak igaza volt. Valóban remek király lett belőle, és az is maradt öreg koráig, amikor is – ha még emlékeztek rá – a történetünk kezdődik.

Az öreg király addigra, bizony, kicsit elfáradt a sok uralkodásban, és egyre gyakrabban gondolt hajdani elődjére. Szíve szerint ő is lemondott volna, de a bölcs tanácsadói újra és újra meggyőzték róla, hogy ezzel nagy boldogtalanságba sodorná az országát, ezért aztán mindig vállalta, hogy uralkodik még egy kicsit.

Időközben aztán betegeskedni is kezdett. Hetedhét földről jöttek hozzá az orvosok, akik meg is tettek mindent, ami lehetséges volt. Csakhogy – ahogy az az öregeknél gyakran előfordul – a királyt többféle betegség kínozta, és ami az egyik betegségének jót tett, az a másiknak ártott, és fordítva.

Az öreg király engedelmesen szót fogadott az orvosoknak. Szedte a gyógyszereket, eljárt a kezelésekre. Úgy érezte azonban, hogy talán ennél többet is lehetne tenni a gyógyulásért. Magához hívatta hát az udvari

bolondját. A király nagyon bízott bölcs tanácsadóiban, de az udvari bolondban még náluk is jobban.

Az udvari bolondot Kóbinak hívták, és a király uralkodásának kezdetén szegődött hozzá szinte még gyerekként. Tréfáival, szellemességével sokat segített a királynak az uralkodás nehéz munkájának elviselésében.

Később, amikor már beletanult a feladatába, a király úgy érezte, hogy nem tölthet ennyi időt bolondozással. Ekkor azzal bízta meg Kóbit, hogy járja az országot, és ahol szomorú embereket lát, próbálja meg őket felvidítani. Lett is munkája elég, a királlyal évente csak egyszer-kétszer, ha tudott találkozni.

A király elpanaszolta Kóbinak minden baját-búját. Dicsérte is orvosait, de elégedetlenkedett is velük. Néha azt gondolom róluk – mondta Kóbinak –, hogy a betegség jobban érdekli őket, mint maga a beteg. Kóbi helyeslően bólogatott. Aztán csodálkozva fordult a királyhoz: De hiszen te tudod a legjobban, hogy mi tesz ilyenkor a legjobbat az embernek! A király visszacsodálkozott: Én tudom? Ugyan már mi? – Hát a nevetés! – rikkantotta Kóbi, és máris belekezdett egy olyan fergeteges bohócprodukcióba, hogy a király a hasát fogta nevettében. – Igen! Ettől máris jobban lettem – törölgette a könnyeit a király, aztán elkomorult. De hát nem maradhatsz örökké velem, engem szórakoztatni! Téged várnak az ország minden zugában, ahol szomorú emberek vannak. Azok pedig, sajnos, vannak elegen. Kóbi megnyugtatta. Nem kell ahhoz állandóan veled maradnom. Évekre elegendő mulatságos néznivalót találsz a YouTube-on, de ha akarod, én magam válogatok ki neked nevetnivalót minden napra. Aztán, ha mégis találkozni akarsz velem, hívsz, és én rögtön jövök hozzád.

Így is lett. A király minden nap szakított egy órácskát a nevetésre. A „nevetőkúra" nem is maradt hatástalan. Mindenki észrevette, hogy a király sokkal kevésbé látszik betegnek, mint amikor csak a gyógyszereket és az orvosok által előírt kezeléseket kapta.

Amikor Kóbi meglátogatta a királyt, és érdeklődött, hogy hogyan vált be a nevetés, mint gyógymód, a király alig győzött hálálkodni neki. Búcsúzáskor azért megkérdezte: Van esetleg még más hasonló javaslatod is? Hát, lenne még egy néhány – vonta meg a vállát Kóbi. A király türelmetlenül ugrott fel. Akkor mire vársz? Mondd a következőt!

Kóbi nem válaszolt, hanem leültette a királyt az uralkodói hintaszékébe, a fülébe helyezett egy fülhallgatót, és a telefonján bekapcsolta a zenelejátszót. A király hosszú percekig csukott szemmel hallgatta. Amikor a zene véget ért, a király átszellemült arccal csak ennyit

mondott: Csodálatos volt. És ebből mennyit írsz elő naponta? Megegyeztek, hogy jó lenne a zenehallgatással is annyi időt tölteni, mint a nevetéssel.

Ha mindent végigcsinálok, amit az orvosok és te előírsz, akkor mikor lesz időm uralkodni? – panaszkodott a király. Kóbi megértően mosolygott. Arra gondolj, ha most nincs ennyi időd erre, akkor könnyen meglehet, hogy hamarosan semmi időd nem lesz semmire. A király megértette.

A király környezete tudomásul vette, hogy a király kevesebb időt tölt velük, mint annak előtte, de azt is észrevették, hogy olyankor olyan fiatalos és kipihent, mint amilyennek évek óta nem látták. Az orvosok is elcsodálkoztak, mert ugyanazok a gyógyszerek és kezelések, amelyek eddig csak úgy ímmel-ámmal használtak, egyszerre csak hihetetlenül hatásosak lettek.

Kóbi legközelebbi látogatásakor a király nem kertelt sokáig, azonnal rákérdezett: Van még ilyen varázsszered, mint a nevetés és a zene? Mert ezek tényleg csodát tettek! Kóbi a fejét vakarta, úgy válaszolt. Hát, a leghatásosabb módszert még nem mondtam, de az nem olyan egyszerű. Mi az? Mi az? – kérdezte izgatottan a király. Szívesen szánok arra is még időt, mert megtanultam nagyon gyorsan uralkodni!

Érezd a szeretetet, ami körülvesz! Ez volt Kóbi következő tanácsa. A király kérdően nézett Kóbira. Hát azt meg hogyan kell? Kóbi türelmesen magyarázott. Gondolj bele, ha valamiért éppen nem tudsz mulatságos filmet nézni, vagy andalító zenét hallgatni, végül is a képzeletedben is le tudsz játszani egyet-kettőt, és majdnem ugyanolyan jól szórakozhatsz, mint az igazin. A szeretetet nem lehet semmilyen képernyőn látni vagy fülhallgatón hallgatni, azt csak elképzelve lehet érzékelni. Mindnyájan tudjuk, hogy azért lettél király, mert annyian szeretnek téged. Próbáld meg érezni ezt a szeretetet, és ugyanúgy átadni magad ennek az érzésnek, mint a nevetésnek vagy a zenének. Ennél jobb gyógymód nincsen a varázstudományomban.

Az öreg király nem volt benne biztos, hogy ezt a tanácsot is olyan eredményesen fogja tudni követni, mint az előzőeket. Mi sem tudjuk, hogy sikerült-e neki, mert nem árulta el senkinek. Az viszont tény, hogy soha többé nem gondolt a lemondásra, csakis arra, hogy hogyan tudna minél tovább és minél eredményesebben uralkodni.

Még most is ezt tenné, ha közben nem kiáltották volna ki a köztársaságot. De ez már egy másik mese.